

Arrest

nr. 94 491 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees van etnisch Arabische afkomst. U bent geboren op (...) 1989 in Bagdad in Irak. U woonde met uw ouders, uw jongere broer en uw twee jongere zussen in de wijk al-Muthanna in Bagdad. Uw vader werkte als ingenieur bij het ministerie van elektriciteit en nam deel aan ad hoc commissies die corruptiezaken onderzochten. Zelf studeerde u en werkte als autohersteller bij uw oom.

In september 2011 werd uw vader bedreigd. Onbekenden hadden hem een geldbedrag geboden. In ruil daarvoor moest hij zwijgen over corruptie en diefstal of stoppen met zijn werk. Uw vader heeft beide voorstellen geweigerd. Uw vader werd ook per brief bedreigd. In de brief stond dat men u

zou vermoorden als uw vader zijn werk niet stopzette. Uw vader diende klacht in bij de politie. Zelf hoorde u pas achteraf over deze bedreigingen.

Op 12 oktober 2012 werd uw vader opnieuw gebeld. De belagers waren te weten gekomen dat uw vader klacht had ingediend bij de politie. Ze zeiden dat zijn zoon, u dus, hiervoor zou betalen.

Diezelfde dag kwam u uit de winkel waar u boodschappen had gedaan, toen u beetgepakt werd door een u voor onbekende man. Hij duwde u in de richting van zijn twee gewapende kompanen. U kon echter uw belager tegen het been schoppen. U hebt uw boodschappen laten vallen en bent weggelopen. U werd achtervolgd door uw belagers. Ze schoten, maar u bleef ongedeerd. Toen u in de buurt van een controlepost van de politie kwam, hebben de belagers hun achtervolging gestaakt. U hebt meteen uw moeder gebeld om te zeggen dat ze het huis moest verlaten, omdat u vreesde dat uw belagers naar daar zouden gaan. Uw moeder ging meteen naar de burens. Van daaruit hoorde ze hoe de belagers in jullie huis binnenbraken en het overhoop haalden. U belde eveneens naar uw vader. Hij zei u meteen naar uw tante in de wijk Zayouna te gaan, wat u ook deed. Iedereen van jullie gezin kwam zo snel mogelijk naar deze tante.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U en uw familie verlieten Bagdad op 20 oktober 2011. Samen reisden jullie naar Erbil. Van daaruit verliet u op 27 oktober 2011 het land. U weet sindsdien niet waar uw ouders precies verblijven. Op 9 november 2011 kwam u aan in België. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Irak.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 28 februari 2006, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 20 juni 2006, twee werkbades van uw vader, één zonder datum en één afgegeven op 3 mei 2007, kopieën van 9 documenten in verband met het werk van uw vader, afgegeven op 13 juli 2011, 6 juni 2011, 25 september 2011, 15 juli 2011, 16 december 2010, 10 april 2011, 15 januari 2011, 26 juni 2011 en 7 februari 2011, een kopie van een werkbade van uw vader, zonder datum, en kopieën van vier pagina's politiedocumenten, afgegeven op 21 september 2011, 29 september 2011, twee op 9 oktober 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u of uw vader gevisieerd werden omwille van het werk van uw vader.

U verklaart dat uw vader gebeld werd en een dreigbrief ontving. Er werd hem een geldbedrag geboden. In ruil daarvoor moest hij zwijgen over corruptie en diefstal of stoppen met zijn werk (CGVS p. 12). De belagers dreigden daarbij u te vermoorden als uw vader hun orders niet opvolgde (CGVS p. 10). Er kan worden afgeleid dat er mensen waren die uw vader wilden omkopen. U verklaart echter dat uw vader nauwelijks concrete vermoedens had over de identiteit van de belagers. Hij zou enkel hebben gedacht dat ze bij de overheid werkten (CGVS p. 15). Hoewel het niet abnormaal is dat uw vader de exacte identiteit van zijn belagers niet kent, is het weinig waarschijnlijk dat hij niet eens een concreter vermoeden heeft dan 'iemand die bij de overheid werkt'. Immers, indien er werkelijk een poging tot omkoping zou hebben plaatsgevonden, zoals u beweert, dan moet uw vader aan de hand van de aard zijn lopende zaken vermoedens in een bepaalde richting gekoesterd hebben. Het is weinig waarschijnlijk dat iemand uw vader wilde omkopen of bedreigen zonder een bepaalde zaak voor ogen te hebben, te meer daar uit uw verklaringen (CGVS p. 8-9) en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat uw vader steeds deelnam aan ad hoc onderzoekscommissies, die dus opgericht werden naar aanleiding van bepaalde zaken. De anticorruptie-activiteiten waren dus niet zijn reguliere werk. Toch is er volgens u geen sprake van een bepaald project of een bepaalde zaak waarvoor die omkoping nodig is. Volgens u werd uw vader bedreigd omwille van zijn werk in het algemeen (CGVS p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat men in een (poging tot) omkoperij niet een specifieke zaak voor het oog zou hebben.

U zegt weliswaar dat het uw vader was die de bedreigingen had ontvangen en niet u zelf (CGVS p. 12). Dat is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u geen concretere indicatie van de identiteit van de bedreigers kan geven. Indien u een vrees inroept in het kader van een vraag om internationale bescherming, wordt u als asielzoeker immers geacht zich hierover te informeren. Gezien u nog telefonisch contact hebt met uw familie, bent u daar perfect toe in staat (CGVS p. 4). U verklaart echter dat u helemaal geen informatie heeft over de mensen die u en uw vader bedreigden. Meer nog, u verklaart zelfs dat ook uw vader geen informatie over hen heeft (CGVS p. 15, p. 17). Dit is echter niet aannemelijk. Gezien u verklaart dat de mensen die jullie bedreigden dezelfde mensen waren als diegenen die uw vader wilden omkopen (CGVS p. 12, p. 14), moet uw vader, zoals eerder gesteld, minstens een vermoeden hebben gehad vanuit welke hoek(en) de bedreigingen afkomstig konden zijn. Het is weinig overigens plausibel dat een vader zijn zoon omwille van bedreigingen aan diens adres met behulp van een smokkelaar het land zou uithelpen, zonder die zoon op de hoogte te stellen van wat er zich exact heeft voorgedaan.

Wat betreft de telefonische bedreigingen en de dreigbrief die uw vader zou hebben ontvangen, moet bovendien gesteld worden dat het niet waarschijnlijk is dat uw vader twee keer bedreigingen ontvangt waarin gesteld wordt dat u, zijn zoon, een doelwit is, maar dat hij u hiervan niet op de hoogte stelde (CGVS p.10, p. 12). Het is weinig waarschijnlijk dat hij u niet aanmaande voorzichtig te zijn of dat hij geen enkele andere maatregel nam om u te beschermen. U verklaart weliswaar dat uw vader in de periode voorafgaand aan de door u beweerde ontvoeringspoging u vaker opbelde om te vragen of alles in orde was (CGVS p. 12). Dergelijk gedrag kan echter bezwaarlijk beschermend worden genoemd. Het zou uw vader sneller in staat stellen te achterhalen of er iets aan de hand was, maar zou geenszins kunnen voorkomen dat u iets zou overkomen. Het in de Iraakse context weinig plausibel dat mensen die bij de overheid werken en dan nog zetelen in een anticorruptie-commissies zulke bedreigingen niet ernstig zouden nemen en zouden nalaten ernaar te handelen. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Ook wat betreft de klachten die uw vader zou hebben ingediend bij de politie, zijn er elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo verklaart u dat uw vader verschillende keren klacht indiende 'omdat hij alles officieel wilde maken' (CGVS p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader, toen hij zag dat een eerste klacht geen oplossing bracht, een week later opnieuw naar de politie zou stappen met de verwachting dat een tweede klacht wel resultaat zou opleveren. Dit is des te onwaarschijnlijker omdat u verklaart dat uw vader na het indienen van de eerste klacht bedreigd zou zijn geweest juist omwille van het feit dat hij deze klacht had ingediend (CGVS p. 13). U verklaart dat uw vader hieruit afleidde dat zijn belagers connecties zouden hebben bij de politie (CGVS p. 14). In dat licht is het nog minder plausibel dat uw vader twee keer bij hetzelfde politiebureau klacht zou zijn gaan indienen.

U verklaart verder dat de man van uw tante met uw vader was meegegaan naar de politie als getuige (CGVS p. 15). In één van de door u neergelegde politiedocumenten staat inderdaad een getuigenverklaring die werd afgelegd door de schoonbroer van het slachtoffer, uw vader. Ten eerste moet gesteld worden dat het weinig overtuigend overkomt dat uw oom, die niets met de zaak te maken zou hebben, als getuige zou optreden van de dreigbrief die niet aan hem is gericht. Ten tweede zegt u dat uw oom u vertelde dat hij samen met uw vader klacht zou zijn gaan indienen. Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat uw vader op 29 september 2011 klacht indiende naar aanleiding van de dreigbrief, terwijl uw oom pas op 9 oktober 2011 naar de politie stapte. U legt geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw vader en uw oom samen naar de politie zijn geweest.

Wat betreft de door u neergelegde politiedocumenten moet worden vastgesteld dat hieraan onvoldoende bewijskracht kan toegekend worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet dus worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen. Immers, documenten hebben in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Naast de genoemde inhoudelijke elementen die de bewijskracht van deze documenten ondermijnen, moet er worden vastgesteld dat de documenten ook op vormelijk vlak weinig overtuigend zijn. Zo is er op geen van de documenten die u aanduidt als politiedocument een officiële hoofding of een logo terug te vinden. Bovendien zijn er op drie van de vier door u neergelegde

documenten onleesbare data en / of stempels terug te vinden. Ook deze elementen zorgen ervoor dat de door u neergelegde attesten de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen.

Verder zijn er tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u ontsnapte aan een ontvoeringspoging. U voegt hieraan het volgende toe: "Daarna zijn ze ook bij ons thuis gekomen en hebben ze ons huis aangevallen. Ook toen kon ik ontsnappen" (DVZ vraag 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal echter verklaart u dat er niemand thuis was toen de belagers uw huis binnen vielen. Alleen uw moeder was vlak daarvoor naar de burens gevlucht (CGVS p. 12, p. 17, p. 18). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de ontvoeringspoging in de buurt van uw huis plaatsvond. Kort daarna zouden uw belagers naar uw huis zijn gegaan (CGVS p. 18). Hiermee hebt u echter de initiële tegenstrijdigheid niet op afdoende wijze uitgeklaard.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door uw tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats van uw ouders. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat uw ouders in Bagdad verblijven (verklaring DVZ vraag 13). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u en uw ouders, uw zussen en uw broer Bagdad op 20 oktober 2011 verlaten hebt om samen naar Erbil te gaan (CGVS p. 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u toen ook hebt gezegd dat jullie samen naar Erbil waren gegaan maar dat u niet zeker wist waar ze verbleven. U zou hebben toegevoegd dat ze in Bagdad, in Erbil of in Syrië zouden kunnen zijn (CGVS p. 19). Dit wordt echter niet ondersteund door uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Wanneer u gevraagd wordt of uw ouders nog steeds in Erbil zijn, verklaart u dat ze u niet willen vertellen waar ze verblijven. U verklaart dat het vaak korte gesprekken zijn. Telkens als u uw ouders naar hun verblijfplaats vraagt zouden ze het gesprek afbreken of zou de verbinding wegvallen. U voegt er aan toe dat iemand het gesprek zou kunnen af luisteren (CGVS p. 3-4). Over deze uitlating moet worden opgemerkt dat ze zuiver speculatief is en niet gestoeld op enige objectieve aanwijzing.

Omwille van bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

De werkbades van uw vader en de kopieën van de documenten in verband met zijn werk, ondersteunen uw verklaringen over het werk van uw vader. Hoewel uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast door de bovenstaande vaststellingen betreffende de door u ingeroepen vervolgingsfeiten acht ik het gewicht van de neergelegde bewijsstukken in samenhang met uw verklaringen voldoende om daartegen op te wegen. Er wordt dan ook aannemelijk bevonden dat uw vader voor de autoriteiten werkte en deelnam aan bepaalde onderzoekscommissies. Uit dat profiel op zich kan echter niet worden afgeleid dat u of uw vader met redelijke waarschijnlijkheid vervolging of ernstige schade zullen ondervinden bij verblijf in Irak.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al

dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4c, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.1. Verzoeker werpt op dat verwerende partij erkent dat zijn vaders professionele activiteiten geloofwaardig zijn. Hij verwijst naar het rapport van het UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*" van 31 mei 2012 waarin staat dat personen die voor de Iraakse overheid werken, alsmede hun familieleden, een risicoprofiel hebben.

De Raad meent dat dit een belangrijk element betreft en dat het concrete asielrelaas van verzoeker rekening houdend met dit geloofwaardig risicoprofiel nader onderzocht dient te worden. UNHCR is van mening dat deze personen, afhankelijk van de concrete omstandigheden van hun asielrelaas, waarschijnlijk behoefte hebben aan internationale bescherming omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Daar waar verzoeker ter zitting een bijkomend document neerlegt betreffende de professionele activiteiten van zijn vader stelt de Raad vast dat deze activiteiten niet door de verwerende partij betwist wordt. De verwerende partij bevestigt dit.

2.2.2. Verzoeker stelt dat hij niet anders kan dan bevestigen dat zijn vader geen concreet idee had van wie hem en zijn familie viseerde. Hij vindt de beoordeling in de bestreden beslissing zeer subjectief aangezien enerzijds wordt gesteld dat het misschien niet abnormaal is dat zijn vader die identiteit niet kent en anderzijds stelt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij deze niet kent.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoeker betrokken was bij diverse anticorruptieonderzoeken. De bedreigingen zouden geuit zijn door onbekenden. Ook al zou er sprake zijn van een poging tot omkoping van zijn vader dan betekent dit niet noodzakelijk dat dit betrekking heeft op een concrete corruptiezaak, maar is het ook mogelijk dat de betrokkenen meer in het algemeen de werking van de Iraakse staatsdiensten wensten te ondermijnen via de corruptie of bedreiging van een ambtenaar die actief was in het kader van corruptiebestrijding.

2.2.3. Verzoeker poneert dat hij steeds gesteld heeft dat hij een bepaalde tijd merkte dat zijn vader een grote bezorgdheid had ten aanzien van hem maar hij niet verteld heeft dat hij bedreigingen had gekregen. Hij wijst er op dat zijn vader klacht heeft ingediend bij de politie waardoor hij dacht op een zekere bescherming te kunnen rekenen.

De Raad meent dat het inderdaad verwonderlijk is dat de vader van verzoeker hem niet verwittigde in verband met de concrete bedreiging waarvan hij het voorwerp was, te meer dat de zoon van een collega korte tijd ervoor vermoord werd.

2.2.4. Verzoeker ontkent dat zijn vader verschillende keren naar de politie is gegaan om er klacht neer te leggen.

De Raad stelt vast dat het tweede politiedocument betrekking heeft op de afgifte door zijn vader aan de politie van de dreigbrief. Hieruit blijkt niet dat zijn vader een tweede maal klacht zou ingediend hebben, maar dat hij een stuk met betrekking tot zijn klacht later bij de politie neergelegd heeft. Het betreft dezelfde klacht ingediend op 21 september 2011, aangevuld met de dreigbrief op 29 september en met een getuigenis van de broer van zijn vader op 9 oktober 2011. Het is niet onaannemelijk dat de oom van verzoeker die op de hoogte was van de bedreigingen en de dreigbrief waarvan de vader van verzoeker het voorwerp was in dit verband een getuigenis zou afleggen bij de politie in het kader van het onderzoek van de klacht van zijn broer.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken (politiedocumenten) betreft, wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* in voldoende mate het geval is, onder meer rekening houdend met het aannemelijk risicoprofiel van verzoeker en zijn vader.

Er dient hierbij ook gewezen worden op het feit dat niet verzoeker maar zijn vader klacht ingediend heeft en hij dan ook niet noodzakelijk op de hoogte is van het precieze verloop van deze klacht en de behandeling ervan door de politie.

Daar waar sprake is van het feit dat de oom met zijn vader meegang naar de politie als getuige, kan dit betekenen dat de oom ook -weliswaar op een ander ogenblik- naar de politie ging als getuige en kan dit bezwaarlijk als een tegenstrijdigheid beschouwd worden.

2.2.5. Wat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden met de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de Raad vast dat verzoeker terecht opmerkt dat het asielrelaas van verzoeker en meer bepaald de poging tot ontvoering van verzoeker vijf regels betreft en dermate summier is dat misverstanden mogelijk zijn bij het noteren ervan en een vergelijking met het uitvoering gehoor bij de commissaris-generaal *in casu* niet aangewezen is. De verklaring van verzoeker dat de poging tot ontvoering in de onmiddellijke omgeving van zijn woning gebeurde, is *in casu* een

voldoende verklaring. De verklaringen van verzoeker in dit verband tijdens het gehoor zijn daarenboven voldoende gedetailleerd en coherent om aannemelijk te zijn.

2.2.6. De verklaringen van verzoeker met betrekking tot de (huidige) verblijfplaats van de ouders van verzoeker zijn inderdaad onduidelijk, maar de Raad meent dat dit *in casu* het relaas van verzoeker niet onaannemelijk maakt.

2.1.7. De Raad is van mening dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel verleend dient te worden. Wat het voordeel van de twijfel betreft, stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat het asielrelaas van de verzoekende partij aan de bovenvermelde voorwaarden beantwoordt en onder meer in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Rekening houdend met de concrete omstandigheden van het asielrelaas van verzoeker en het bovenvermeld risicoprofiel heeft verzoeker behoefte aan internationale bescherming. De Raad meent dat verzoeker zijn hoedanigheid van vluchteling omwille van een toegeschreven politieke overtuiging als familielid van een persoon die als Iraaks ambtenaar tewerkgesteld is en actief was op het vlak van corruptiebestrijding en dus als voorstander van de Iraakse overheid beschouwd wordt aannemelijk gemaakt heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS